

Pintures de la Capella Fonda

Santa Eulàlia de Riuprimer

Ubicació

Comarca: Osona
Lloc/Adreça: Plaça de l'Església, 5-15

Coordenades:

Latitud: 41.91037
Longitud: 2.18899
UTM Est (X): 432740
UTM Nord (Y): 4640143

Classificació

Número de fitxa 08247 - 109
Àmbit: Patrimoni moble
Tipologia Objecte
Autoria de l'element: Llucià Costa
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Religios
Titularitat Privada accessible
Titular: Ref. Cad.: 2803805DG3420S0001OA
Fitxes associades:
[Església de Santa Eulàlia](#)
Autoria de la fitxa Pilar Camañes
Data de registre de la fitxa: dc., 29/05/2019 - 02:00

Descripció

A l'entorn de l'any 1860, es va allargar el cos de la sagristia d'època barroca cap a llevant, donant forma a una capella fonda de planta rectangular, acabada en absis semicircular i coberta amb volta de canó reforçada per arcs faixons i perforada per llunetes amb òculs, que per l'exterior són d'obra vista de maó disposat a plec

de llibre. L'absis té una volta de quart d'esfera, perforada també per llunetes. Els nervis i els arcs d'aquestes voltes descansen sobre pilastres estriades de capitell jònic i un entaulament. En construir-se la capella fonda, destinada al Santíssim Sagrament, en el lloc on hi havia la sagristia barroca, va suposar que s'hagués d'adaptar un espai per a ubicar-hi aquesta. Per aquest motiu es va embolcallar tota la capçalera del temple (incloent-hi l'absis de la capella fonda) amb un mur de traçat trencat que pel cantó septentrional s'adossa a una casa. Per l'interior es va formar un espai de planta gairebé triangular, amb dos nivells i obert a l'exterior mitjançant quatre finestres quadrades de carreus ben escairats. El nivell inferior es va acondicionar com a sagristia, per a la qual cosa va caldre escurçar el presbiteri, tallant la capçalera romànica (encara se'n poden veure al nivell superior els murs seccionats) i construint-hi un envà; la nova sagristia, doncs, es va bastir en part damunt els fonaments d'aquella capçalera i, per a poder accedir-hi, es va perforar el mur de la torre campanar romànica en la planta baixa. També es va connectar amb la capella del Santíssim per una porta, i amb la casa rectoral, a través d'unes escales i un túnel. Tant l'església com la sagristia i la capella del Santíssim es van pavimentar amb cairons. Per la seva part, Mn. Junyent dona la notícia que pocs anys abans del 1936 havia estat pintada l'església i que el pintor vigatà, Lluçia Costa, va fer dos plafons decoratius en el presbiteri i més tard decorà la capella fonda. Aquesta decoració mural es va efectuar l'any 1933, data que acompanya la signatura de Lluçia Costa (1885-1942) en la pintura situada als peus de la capella del Santíssim. La decoració mural de la capella del Santíssim fa al·lusió a l'Eucaristia. Els dos plafons que flanquegen l'altar representen els miracles del pa i dels peixos, respectivament: A la primera escena apareix la figura de Jesús en un paisatge rocós, que agafa (i beneeix) un pa d'un cistell que carrega un mosso; A la segona escena, Jesús, des de la vora del mar, adreça la mirada cap a una barca, en què els pescadors intenten arrossegat fora de l'aigua la xarxa carregada de peixos, alhora que el seu deixeble Pere, ficat a l'aigua, n'hi mostra un parell. A la volta de l'absis hi ha tres medallons circulars que representen dos àngels (els laterals) i sant Joan amb l'anyell pasqual (el del centre). Un tercer àngel apareix al medalló pintat sobre la porta que connecta amb la sagristia. Per últim, hi ha el plafó de la paret testera de la nau, amb l'escena del Sant Sopar. La proporció vertical d'aquest pany de paret va obligar Lluçia Costa a fer una interpretació poc habitual d'aquesta escena on Jesús i els apòstols estan de peu dret al voltant de la taula, en un pati obert, i per damunt de la paret es pot reconèixer, al fons, una ciutat amb les seves torres. La perspectiva i la composició de l'escena, els escorços forçats i la corporeïtat de les figures ens fan pensar en una certa influència del pintor Josep Maria Sert. L'ornamentació de la capella es va completar amb altres plafons sense figuració, un sòcol d'estuc planxat al foc que imita el marbre, igual que les rajoles hidràuliques del paviment, vinçades de vermell i ocre (substituïdes per terratzo en 1974), les pilastres i els capitells jònics daurats, i l'entaulament, al fris del qual es desenvolupa la llegenda, amb lletra capital, "AQUEST ES EL PA VIVENT DEVALLAT DEL CEL" (paret nord); "QUI MENGI D'AQUEST PA VIURA ETERNAMENT" (paret sud).

Bibliografia

ALIBERCH. T. et al. (2005). Santa Eulàlia de Riuprimer : la terra i la gent al llarg de la seva història
direcció: Antoni Pladevall ; coordinació: Pere Casas, Vic.

